

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 571/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. A. W., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin č. k. 21 C 286/2010-303 zo 6. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2013 doručená sťažnosť spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 C 286/2010-303 zo 6. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti okresnému súdu vytýkala, že napadnutým rozhodnutím vylúčil jej vzájomný návrh na samostatné konanie. Okresný súd tak urobil podľa § 97 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), pričom (i) na takýto postup neboli splnené zákonné predpoklady, (ii) svoje rozhodnutie okresný súd náležite neodôvodnil a (iii) iné okresné súdy v podobných veciach jej vzájomný návrh nevylúčili na samostatné konanie.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 286/2010 porušil jej v bode 1 uvedené práva a zrušil napadnuté rozhodnutie.

4. Ústavný súd sa najskôr zaoberal otázkou, či sú naplnené predpoklady meritórneho prejednávania ústavnej sťažnosti (§ 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a dospel k záveru, že ide o zjavne neopodstatnený návrh v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu kompetenciu posúdiť „priateľnosť“ návrhu predtým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá nemá charakter kontradiktórneho konania, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe priebehu namietaného konania či na základe obsahu napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci a údajov obsiahnutých v samotnej ústavnej sťažnosti. Ak potom sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu (opatreniu, alebo inému zásahu) orgánu verejnej moci, považuje ju ústavný súd spravídla za zjavne neopodstatnenú, ak napadnuté rozhodnutie (opatrenie, zásah) nie je vzhľadom na svoju povahu, namietaným vadám konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľky, t. j. keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia.

5. V posudzovanej veci sa sťažovateľka domáhala zásahu ústavného súdu proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, ktorým bol vylúčený jej vzájomný návrh

na samostatné konanie. Urobil tak (okresný súd, pozn.) z dôvodu, že v ďalšom konaní bude potrebné o nárokoch sťažovateľky (odporkyne) „*vyplývajúcich z úverovej zmluvy... vykonať dokazovanie iné, ako sa doteraz v konaní vykonalo, konanie o nárokoch odporkyne a konanie na ochranu spotrebiteľa sa teda na spojenie vecí nehodia, v záujme hospodárnosti konania súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia*“. Napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím procesným, proti ktorému, keďže ide o uznesenie, ktorým sa upravuje vedenie konania, nie je prípustné odvolanie [§ 202 ods. 3 písm. a) OSP]. Takéto uznesenie podľa § 169 ods. 2 OSP nemusí obsahovať odôvodnenie.

6. Podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci nejde o zložitý prípad (hard cases) majúci ústavnoprávny význam, a to vzhľadom na procesný charakter napadnutého rozhodnutia, ktorým sa iba upravuje vedenie konania, ako aj skutočnosť, že samotným vylúčením vzájomného návrhu sťažovateľky na samostatné konanie sa toto konanie vecne nekončí (teda bude riadne pokračovať). Z hľadiska materiálneho preto v rozsahu sťažovateľkou uvádzaných dôvodov nemohlo dôjsť k porušeniu ňou označených práv.

7. Ústavný súd ešte dodáva, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nimi urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, kedy procesný postup priechiaci sa zákonu zároveň vyústí do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, kedy určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu ako postup contra legem – protiústavnosť konania nezaloží.

8. S ohľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013